

[Aksel Larsen.]

selskaber angår, så har det jo været belyst under en tidligere debat her i tinget, hvordan det somme tider kan være svært at få kredit i banken, men hvis man går om hjørnet, så kan man få kredit i det finansieringsselskab, som banken ejer; det er en metode, man anvender for at få lidt større rente, og det kan ikke være betryggende.

Jeg henviser til spørgsmål nr. 4, hvor der spørges, om de forsikringsselskaber, der ikke er knyttet til en bank, er underkastet nogen form for tilsyn og kontrol. Nej, det er de ikke, lyder svaret reelt på. Hvis det er aktieselskaber, så har man dog en vis kontrol med, om de opfylder aktieselskabslovens regnskabsmæssige krav, men man har ingen kontrol med deres virksomhed i øvrigt — og hvad så, hvis det ikke er aktieselskaber? Så har man altså overhovedet ingen kontrol.

Der stilles et spørgsmål om, hvorvidt der kan gives oplysninger om finansieringsselskabernes regnskaber, kapitalens størrelse, omsætningen, driftsresultater osv., og så viser det sig, at regnskabsoplysninger kun foreligger for finansieringsselskaber med en aktiekapital på ¼ mill. kr. og derover. Men hvis de nu ikke er organiseret som aktieselskaber, så foreligger der altså ingen regnskabsoplysninger, selv om de har en tilsvarende kapital.

Der spørges, om ministeren finder det betryggende, at finansieringsselskaber, der dog driver et art bankvirksomhed, ikke har pligt til at offentliggøre deres regnskaber, og her får vi et svar, hvoraf jeg kun skal citere slutningen, nemlig at dette med banklovens bestemmelser om bankernes pligt til at offentliggøre deres regnskaber først og fremmest må ses som en beskyttelsesforanstaltning for bankernes indskydere, men, siger ministeren, sådanne hensyn kommer ikke på tale for finansieringsselskabernes vedkommende. Det kunne da være, der var et hensyn at tage til, skal vi kalde det finansieringsselskabernes kunder eller dem, finansieringsselskaberne tjener deres penge på, så jeg synes ikke, det er tilfredsstillende, at man ikke har en bedre ordening.

Jeg har ikke sagt dette som en kritik af ministeren, han har jo kun svaret, at forholdene er sådan, som de nu engang er, men blot for at understrege, at her er virkelig noget, man kommer til at beskæftige sig

med i det udvalg, der bliver nedsat i henhold til den beslutning, der jo ganske åbenbart her bliver truffet.

Jeg anbefaler forslaget til vedtagelse i den formulering, det nu har fået, og kan sige, at vort parti naturligvis vil følge meget nøje med i, hvordan udvalget arbejder, hvordan undersøgelsen går, og hvilke resultater der fremkommer, og vi skal nok tage initiativ til at sige, hvad vi mener der bør gøres, så snart vi skønner det nødvendigt.

Sigsgaard: Det er jo helt rimeligt, at udvalget ikke først og fremmest har beskæftiget sig med Boss-sagen, men derimod med finansieringsforhold i almindelighed, for i Boss-sagen drejer det sig jo ikke kun om nogle småsvindlere, der sad og spekulerede i et hjørne af det kapitalistiske system, som de troede var sikkert, men det drejer sig om spekulationer og transaktioner, hvori ikke blot små Boss-folk, men flere af spiderne i det økonomiske system deltog; det drejer sig om storbanker med deres pæne facade og deres bagdørsvirksomheder, finansieringsselskaberne, om store virksomheder, om indflydelsesrige enkeltpersoner, om en kendt vekselerer og ikke mindst om udenlandsk kapital. Derfor er Boss-sagen ikke nogen isoleret ting; den afslører, hvordan den økonomiske magt er fordelt og vel at mærke på helt lovlig og normal vis, og den viser, hvordan der i et system som vort sjakres med arbejdernes økonomiske sikkerhed. Der findes intet i sagen og i forholdene omkring den, der kan undre den, der kender vort økonomiske systems virkemåde, og det var vel netop det, der fik mange politikere til at reagere så panikagtigt i sin tid, da sagen først kom op. Man gjorde alt for at understrege, at Boss-sagen var et isoleret tilfælde, men i det lange løb gik det jo ikke, og det går ikke, selv om den påstand er gentaget her i dag. Boss-sagen er jo kun alt for typisk, alt for mulig i hvert fald, og gentagelser er alt for let mulige. Politifolk har udtalt, at hvis de havde mere mandskab, så kunne de opklare en mængde økonomiske lovovertrædelser, forbrydelser, hvoriblandt visse à la Boss-sagen, som i dag ikke bliver opklaret på grund af, at man mangler mandskab. Han, der hugger hundrede kroner i en bagerbutik, skal jo nok få kærligheden at føle, men mange væsent-